

en Overenskomst sluttet med forskellige Tanker og ud fra forskellige Stemninger indenfor de to Partier. For det konservative Folkepartis Vedkommende er det jo sagt tydeligt nok af den konservative Presse eller i hvert Tilfælde af store Dele af denne, at man anser dette for ganske utilfredsstillende ud fra et hvilket som helst Synspunkt, at man, naar man til syvende og sidst lader det glide igennem, maa gøre det under et bestemt Omkvæd, nemlig dette: ogsaa det gjorde vi for Venstres Skyld, og jeg antager, at adskillige konservative Medlemmer føjer til: i Haab om, at vi skal kunne naa nogle flere Udvidelser næste Gang. Om nogle af disse Medlemmer saa haaber paa, at disse Udvidelser virkelig skulde kunne skabe et Militærvæsen af Styrke og Betydning for Danmark, det tør jeg ikke sige. Det vilde være forbavsende for mig, om det virkelig var muligt, at ærede Medlemmer skulde kunne tro paa Tilvejebringelsen af et saadant. Og hvad Venstre angaar, tænker jeg mig, at der er forskelligartede Bevæggrunde indenfor Partiet overfor dette Spørgsmaal som overfor saa mange andre indenfor dette ejendommelige Parti. Jeg har for nylig set, at en fremtrædende, højt skattet Vælger i et af Partiets meget kendte Blade har udtalt: nu har Venstre givet 4 Mill. Kr. for at faa det konservative Folkeparti til at forraade Sagkundskaben, og der lyste ud af den ærede Vælgers Udtalelser den mest ufordulget Skadefryd ved den Lejlighed, han formelig gottede sig ved at se det konservative Folkeparti staa i denne efter hans Mening afgjorte Forræderstilling. Jeg kan ikke tro, at ærede Medlemmer af Venstre her i Tinget, som til daglig omgaas saa fortroligt, saa nøje og saa godt med de Konservative, ser paa Sagen ud fra saa ondsksfulde Betragtninger. Men jeg tænker mig, at det gaar saaledes, at nogle af dem virkelig tror paa denne opstillede Fabel om, at der her foregaar en Indskrænkning af Danmarks Militærvæsen, og saa siger til sig selv: meget naar vi vel ikke denne Gang, men vi kan vel naa en lille Smule videre næste Gang. Jeg tænker mig, at der er andre Medlemmer — og det ved jeg godt nok —, som i deres Tanker paa dette Omraade staar de Konservative meget nær, og som derfor kun med Tilfredshed kan se denne Ordning. Og endelig er der vel et meget betydeligt Antal af Partiet, som tager Sagen ganske politisk og siger: Noget skal vi jo have igennem, og hvad det bliver, kan egentlig være temmelig lige

meget, nu synes der at være Chance for at gennemføre dette, saa tage vi det. Alt i alt ser jeg ikke rettere, end at for begge Partier, som Sagen nu foreligger for Befolkningen og for dette Ting, det afgørende Motiv ganske klart udtalt i saa tydelige Ord, som man kan sige saadant noget, naar man vil give en allieret en sidste Advarsel, i de Udtalelser, der i Dag foreligger i det Blad, der redigeres af den ærede Ordfører for Partiet Venstre (I. A. Hansen) i denne Sag. Den Tanke, jeg finder udtrykt deri, er dette: nu maa denne Ordning gennemføres som et Mittel til at bevare Forbundet mellem det konservative Folkeparti og Partiet Venstre, det politiske Samarbejde, hvorpaa den nuværende Regering og den nuværende Situation hviler.

Og hvorfor skal dette da bevares? Hvilken Vælgerstemning i de to Partier staar bag det? Jeg føler mig overbevist om, at den virkelige Drivkraft til Gennemførelsen af disse Forslag, naar de nu vedtages her i Tinget, er og bliver de velhavende Klassers Ønske om at bevare den politiske Overmagt i Danmark. Dette er de to Partiers fælles politiske Formaal. For dette har de kæmpet i mange andre Sager i det sidste Aar, og kun for denne politiske Overmagts Bevarelse for den velhavende Befolkning er det, at denne Ordning skal føres igennem. Derfor gennemføres den nu under de Former og paa den Maade, som det sker her. I lange Tider ventede vi i Militærkommissionen paa de to Partiers Forslag. Saa kom de, saa skulde det hele jages igennem i en Fart, uden at der blev Mulighed for Oplysning om en Række af de Spørgsmaal, som i Virkeligheden burde have været oplyst — et af Udslagene deraf foreligger i det nye Lovforslag, som er kommet til at foreligge som et Ændringsforslag i Dag. Derefter gennemførtes en første Behandling, hvor de to ærede Partier med Flid undlod at tale om deres Forslag og søgte at drukne det hele i en Diskussion om Fortiden, i et partipolitisk Opgør, hvorefter de Herre troede at kunne have agitatorisk Fordel. Derefter fulgte en Udvalgsbehandling, om hvilken jeg vistnok tør sige, at blandt de mange besynderlige Udvalgsbehandlinger, vi har været Vidne til her i Rigsdagen, naar denne dog Højdepunktet. Udvalget begyndte med at tage mod nogle Deputationer; det er jo Skik og Brug, og det gør hverken godt eller ondt i de fleste Tilfælde. Derefter holdt Udvalget op med at bestille noget. Saa arbejdede de Her-